

Djeca s teškoćama u razvoju - Istaknute teme

Djeca s teškoćama kroz sport žive ispunjen život pun mogućnosti

16. srpnja 2022. • Dodaj komentar • od Sanja Bubalo

Djeca s teškoćama preko Udruga su uključena u razne sportske aktivnosti

Stolni tenis, trčanje, boćanje, plivanje, terapijsko penjanje, samo je nebo granica kada su djeca s teškoćama u pitanju. A ona tu granicu i svakodnevno pomiču.

Mnogima je upravo sport bio pružena ruka spasa koju su znali prihvatiti i pomoću njega pronaći svoje mjesto u svakodnevi.

No, nije uvijek lako naći svoj put. Kako, gdje, što moje dijete može, a što ne. Veliku ulogu u traženju mjesta pod suncem svakako igraju Udruge, pogotovo u malim mjestima gdje je roditeljima ponuđena često samo jedna jedina mogućnost.

Kako sve to izgleda u praksi, a ne samo na internetu i u teoriji, provjerili smo u nekoliko Udruga i s nekoliko roditelja

Jadranka Blagus, bivša paraolimpijska reprezentativka u stolnom tenisu, danas između ostaloga trenira djecu s teškoćama u Stolnoteniskom klubu invalida osnovanom pod Ustanovom URIHO.

Pokušala nam je opisati koliko to znači i djeci i njoj samoj.

-Djeci neopisivo puno znači bavljenje sportom. Radimo s djecom različitih vrsta i intenziteta oštećenja. Kada vam dođe neko dijete koje prvo ne zna i ne može niti držati reket, pa onda to savlada, pa uspije prebaciti lopticu preko mreže, a vi vidite njegov ponosni osmijeh...to nema cijene - započela je Jadranka opisivati velike emocije koje se svakodnevno proživljavaju u Klubu.

Dodaje kako je bilo djece koja nisu uopće imala ravnotežu, koja nisu mogla stajati kako treba, već su se pridržavala za stol da bi mogla igrati. No, uz redovite treninge, koji se, usput, održavaju svakodnevno, ta djeca ne samo da se danas drže na nogama, već i planinare!

Svakodnevnim treninzima vesele se i veliki i mali. Raspored se što je više moguće prilagođava djeci i njihovim školskim obvezama, mogućnostima roditelja i ostalim potrebama.

Trenerici Jadranki, priznala nam je, ništa nije ni teško ni naporno. Dječji osmijeh najveći joj je motiv. Iako ima licencu za trenera, taj posao obavlja volonterski, a u Ustanovi URIHO zaposlena je na drugoj poziciji, ipak, uživa u svakom trenutku.

-Klinci uživaju u međusobnim druženjima, putovanjima, turnirima, medaljama...roditelji isto vide koliko njihovoj djeci sport pomaže, koliko im podiže samopoštovanje, kako djeluje na motoriku... Presretni su i oni i mi zajedno s njima - kazala nama je Jadranka.

Klub Stki organiziran je kao udruga pod krovnom ustanovom URIHO, a većina osoba iz kluba zaposlena je u URIHU. Oni su im uz Zagrebački sportski savez i najveći "donatori", ali sredstava, priznala je Jadranka, uvijek nedostaje.

Treba im loptica, a i reketi, posebno guma na njima, potrošna su roba. Oni s kojima djeca igraju nisu obični reket s kioska već stoje poprilično novaca.

Udruga je prije tri godine uspjela doći do sredstava iz Europske unije, a pritom su najveći dio novca trošili na odlaske na turnire i natjecanja. Oni podmiruju sve za male sportaše i jednog člana njihove pratnje što najčešće bude roditelj.

Desetogodišnji Vid Komar trenira upravo stolni tenis kod Jadranke. Išao je na plivanje, nogomet i ovo je sport u kojem se pronašao.

-Otkako trenira, Vid se jako promijenio, ne samo kao sportaš, iako su mu se povećale brzina i ravnoteža. Gušta tamo, ima i starije ekipe i svi paze na njega. Ide na pripreme, izlete ne mogu se požaliti - ispričala nam je Katarina Coha, njegova majka.

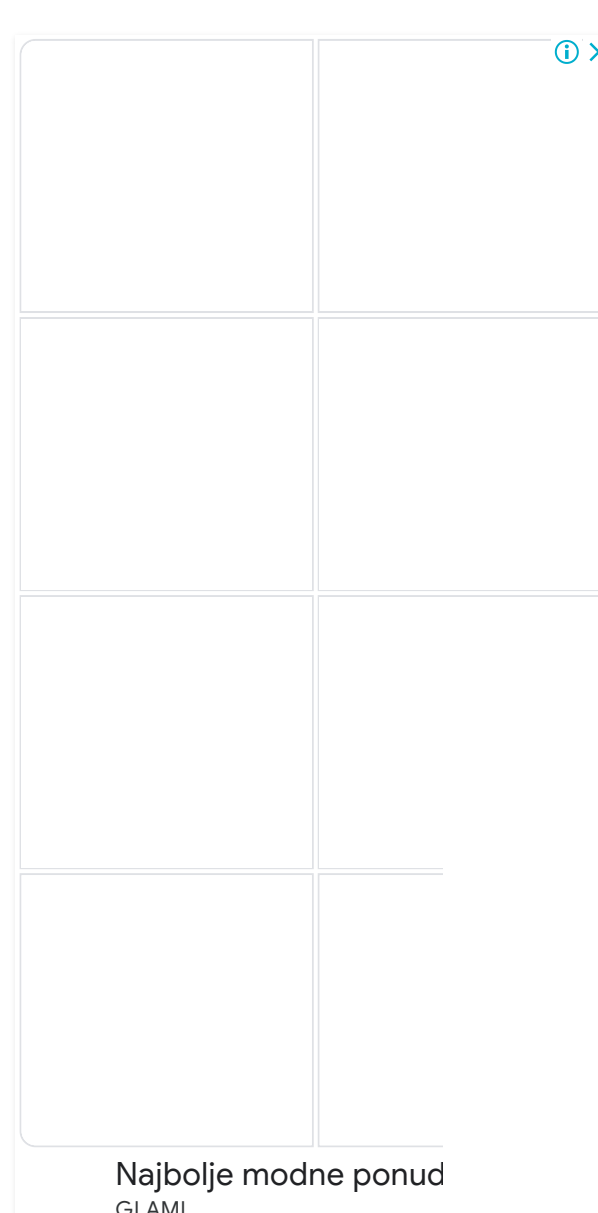
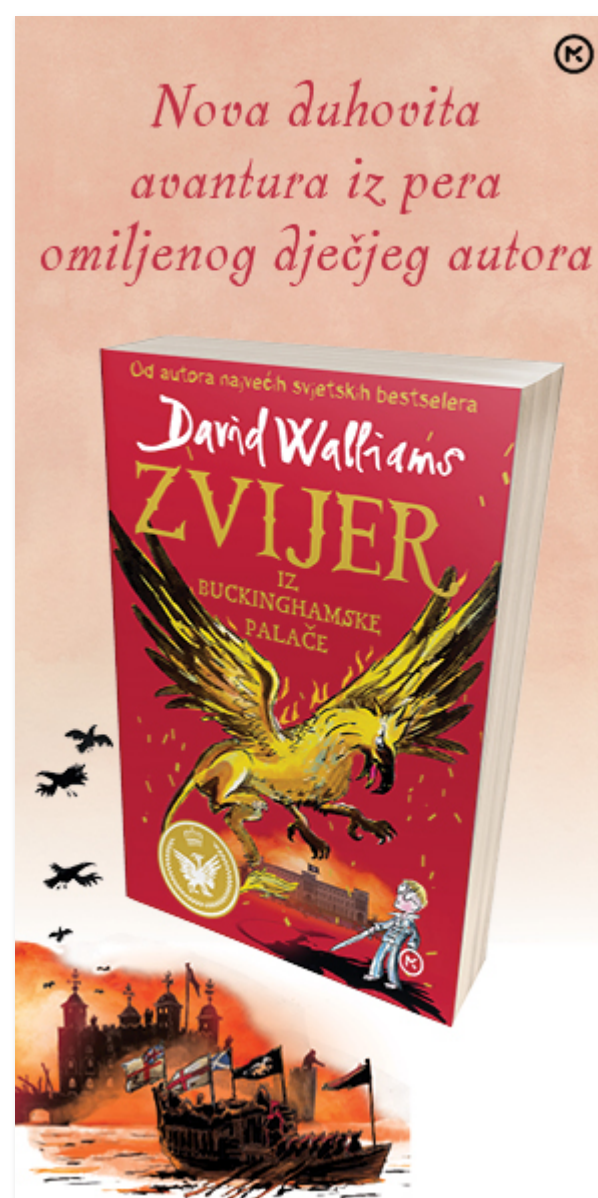
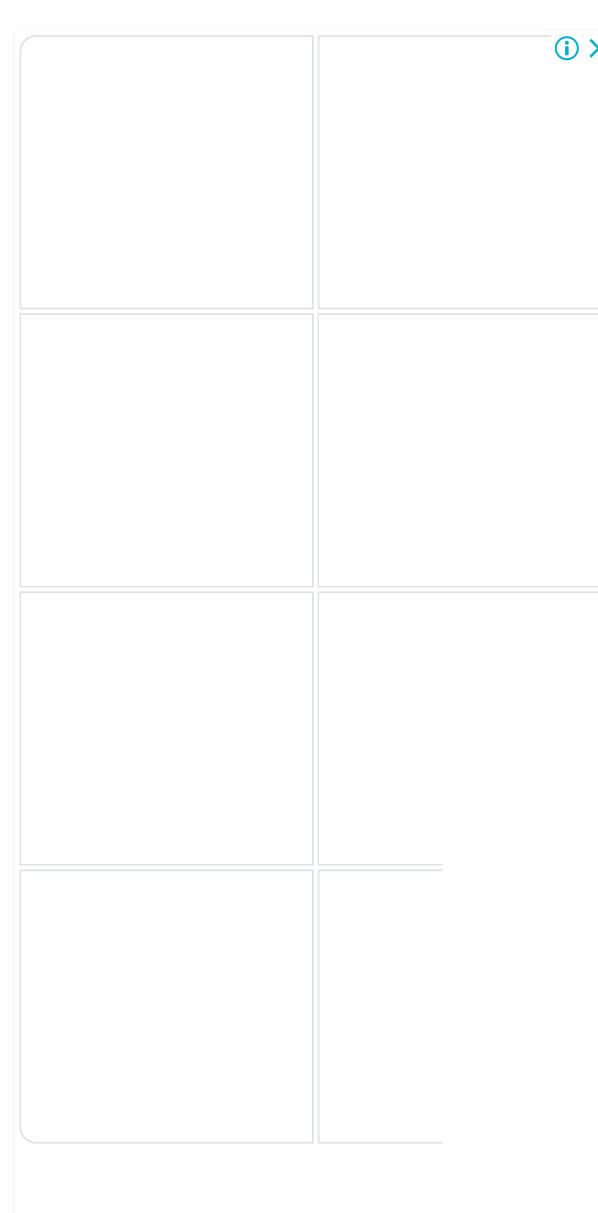
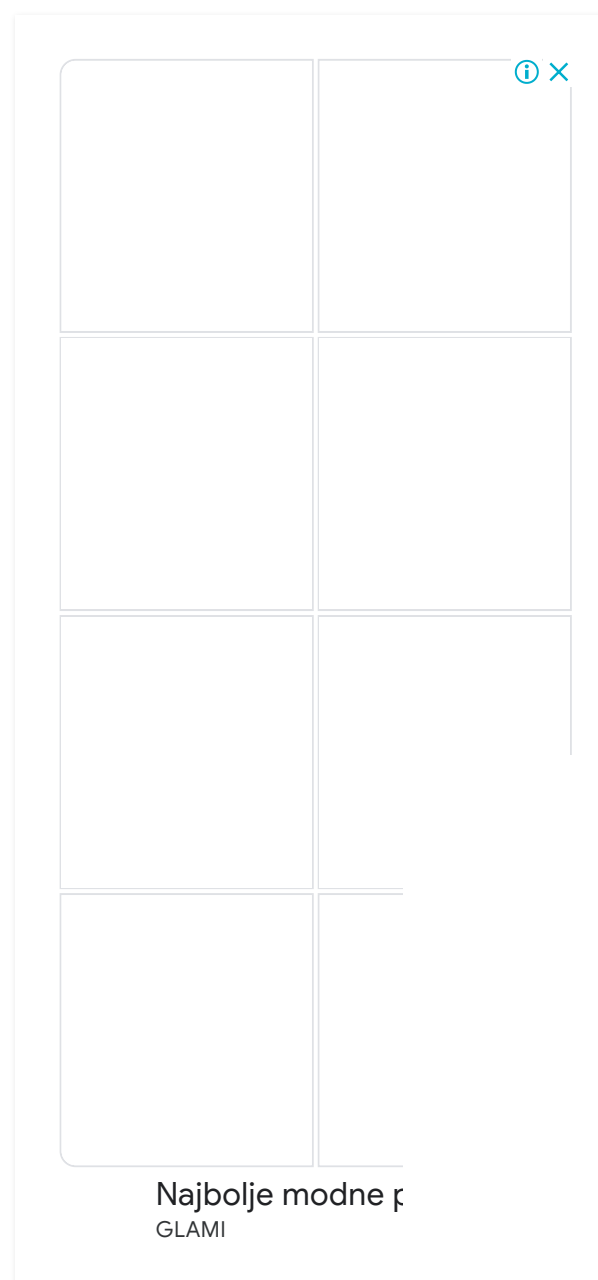

Dodaje kako je Vidu sport bio spas od stalnih terapija te prilika da se snađe u nekoj novoj situaciji. Svakim novim osvojenim bodom naraste mu samopouzdanje, ali često i njihovo, roditeljsko zadovoljstvo.

No, ima i nekih primjedbi.

-Smatram da bi neke stvari trebalo popraviti, prvenstveno organizacijske jer se zna dogoditi da odlasci na natjecanja budu nejasni i na brzinu odrađeni. Putnici, što s tjelesnim što s intelektualnim teškoćama dobiju malo ili nimalo informacija o planu ili programu putovanja. Na tim stvarima bi trebalo svakako poraditi - komentirala je Katarina.

Da organizacija ovisi o nizu faktora, a jedan od najbitnijih su financije, ispričala nam je Patricia Hrenek, voditeljica dijela projekta Special Power League pri udruzi Floorball klub Hidraulika Kurelja iz Donje Stubice.

- Kategorije**
- Blog Mamina posta
 - Čitaonica
 - Djeca s teškoćama u razvoju
 - Edukacija i savjeti
 - Istaknute teme
 - Novosti i događanja
 - O nama
 - Odgoj
 - Oprema i uređenje
 - Poklon čitateljima
 - Prehrana
 - Putoteka
 - Trudnoća
 - Učenje i rekreacija
 - Za roditelje
 - Zabava i zanimljivosti
 - Zdravlje i sigurnost

Vojkeli bi, kaže Patricia, osigurati sredstva za njihov rad jer su to osobe koje su specijalizirane i senzibilizirane za rad s djecom.

Ova udruga stacionirana je u Krapinsko-zagorskoj županiji, a projekt je tamo privukao 21 djetete s teškoćama. Najmlađe ima svega tri godine.

Projekt Special Power League na svu sreću kao partnere ima brojne sportske klubove te je djeci omogućeno da osim spomenutog floorballa isprobaju i druge sportove, tj. košarku i nogomet. Treninzi se održavaju dva do četiri puta tjedno ovisno o dostupnosti trenera.

Drugi sličnih inicijativa za uključivanje djece s teškoćama u sport na tom području – nema. Što je, mogli bismo slobodno primijetiti žalosno, jer Patricia kaže da su djeca oduševljena.

– Jako su sretni što postoji mjesto gdje mogu obući dres, trenirati i družiti se s vršnjacima. Treninzi nisu obavezni, nitko ne bilježi koliko tko često dođe, ali broj djece na treninzima potvrđuje koliko ih to sve zanima – objasnila je.

Prilika da se djeca s teškoćama uključe u nešto cool/kao što je floorball radosno su pozdravili i roditelji kojima se ne pruža previše sadržaja za njihove mališane.

-Roditelji su iznimno zadovoljni i zahvalni što im se omogućilo uključivanje djece u ovakve aktivnosti. Primjećuje se čak i razlika u kvaliteti njihova života. Kada djecu dovedu na aktivnost, imaju vremena malo se opustiti i predahnuti, a nakon odrađenog treninga uživati u dječjoj sreći i uzbuđenju. Rekla bih da ovaj projekt rasterećuje i njih – potvrdila je Patricia.

Cilj Udruge je, napomenula je, povećati broj kvalitetnih trenera kako bi se time povećala i mogućnost uključivanja još većeg broja djece s područja njihove županije.

U malim mjestima nije čudno da nedostaje sadržaja za djecu s teškoćama, pa je tako mama jedne djevojčice odlučila sama pokrenuti udrugu na Hvaru i nazvala je "Perle".

Ana Franetović uspješno vodi udrugu koja okuplja oko 70 članova, od čega su njih 40 djeca.

Nije neskromna kad kaže da je Udruga bila pravi spas za otok jer za djecu s teškoćama nisu do tada postojali nikakvi sadržaji osim u Splitu.

-Sada djeca imaju dva do tri sata na dan ponuđene razne aktivnosti. Imamo sportsku dvoranu, bazen s lopticama, razne sprave. Svatko se zabavlja i trenira prema svojim mogućnostima. Stalno se trudimo osigurati nove i zanimljive sadržaje. Dobili smo tako dron i onda nam dva tri puta na mjesec dolazi čovjek koji njime upravlja i pokazuje djeci kako manevrirati. Dolazi nam i logoped i drugi stručnjaci koji rade s djecom – opisala je Ana samo dio aktivnosti koje Udruga nudi.

Napominje kako im roditelji zahvaljuju što postoje, što im djeca nisu vezana uz kuću, što imaju kombi i organiziraju izlete po Hvaru.

-Znate kako je, naporno je biti stalno s djetetom. Zato su roditelji najretniji kada ga negdje smjeste na par sati i mogu za svojim poslom, a klinici uživaju, sade cvijeće, druže se, imaju radionice keramike – nabrojala je Ana.

Njoj samoj, kao majci neverbalne djevojčice, vlastita Udruga puno znači.

-Ona se preko Udruge bavi trčanjem i hodanjem. Dnevno prevali i do šest kilometara što je izvrsno jer ima puno energije koju treba potrošiti – pojasnila je Ana.

Novac dobivaju iz proračuna grada Hvara, ali i kroz razne natječaje i donacije. Sredstva troše na plaće šest zaposlenika i nabavku didaktičke opreme. Usto, plaćaju i stručnjake koji kao vanjski suradnici rade s djecom, a tu su i režije, struja, internet...troškovi se nakupe, ali djeca su ipak na prvom mjestu.

Na drugom kraju Hrvatske, u Čakovcu, Tajana Kovač, mama jedanaestogodišnjeg Roka ipak je imala više izbora kada su aktivnosti po pitanju,

Tako se Rok na nagovor prijatelja okušao u terapijskom penjanju. Djevojci koja se tek educirala oko djece s teškoćama i koja je tek pokretala Udrugu Rok je bio nešto kao "pokusni kunić", no sve je ispalo izvrsno. Oboje su se oduševili onim drugim i Rok je postao prvi član Udruge GRIP.

Iako se satovi plaćaju jer Udruga drugačije ne bi mogla podmiriti troškove, Tajana kaže da itekako vrijedi svaka kuna koju je platila.

-Rok ima spinu bifidu i penjanje se itekako pozitivno odrazilo i na njegovo psihičko i fizičko stanje. Zadovoljna je što ima nešto u čemu je dobar i u čemu se može dalje razvijati. Penjanje je individualan sport pa tu nema previše druženja te moram priznati kako nam taj aspekt nedostaje. Također, korona je sve zaustavila, prije toga su bili na putu u Poreču i bilo je izvrsno. Trenerica najavljuje daljnje takve aktivnosti – ispričala nam je Tajana.

Istaknula je kako najveće poboljšanje vidi na Rokovoj kralježnici, jačanju mišića trupa i držanju skolioze pod kontrolom.

Rad Udruge izrazio cijeni i smatra ih korisnima.

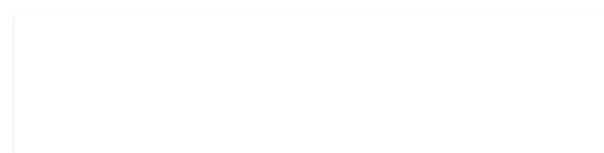
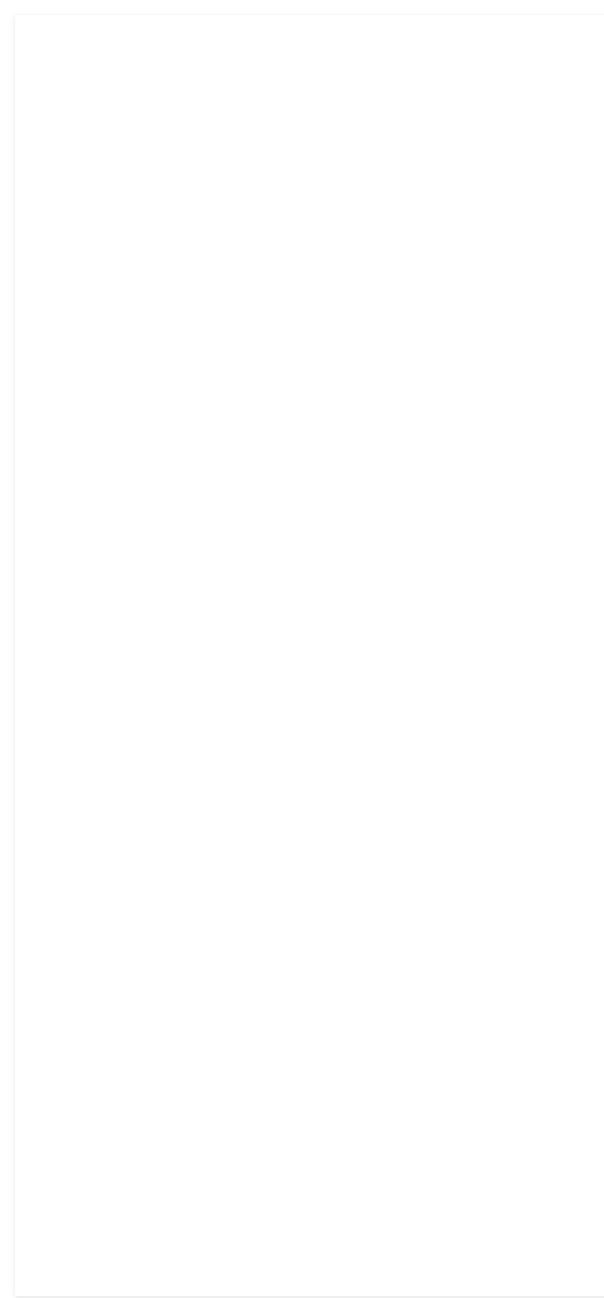
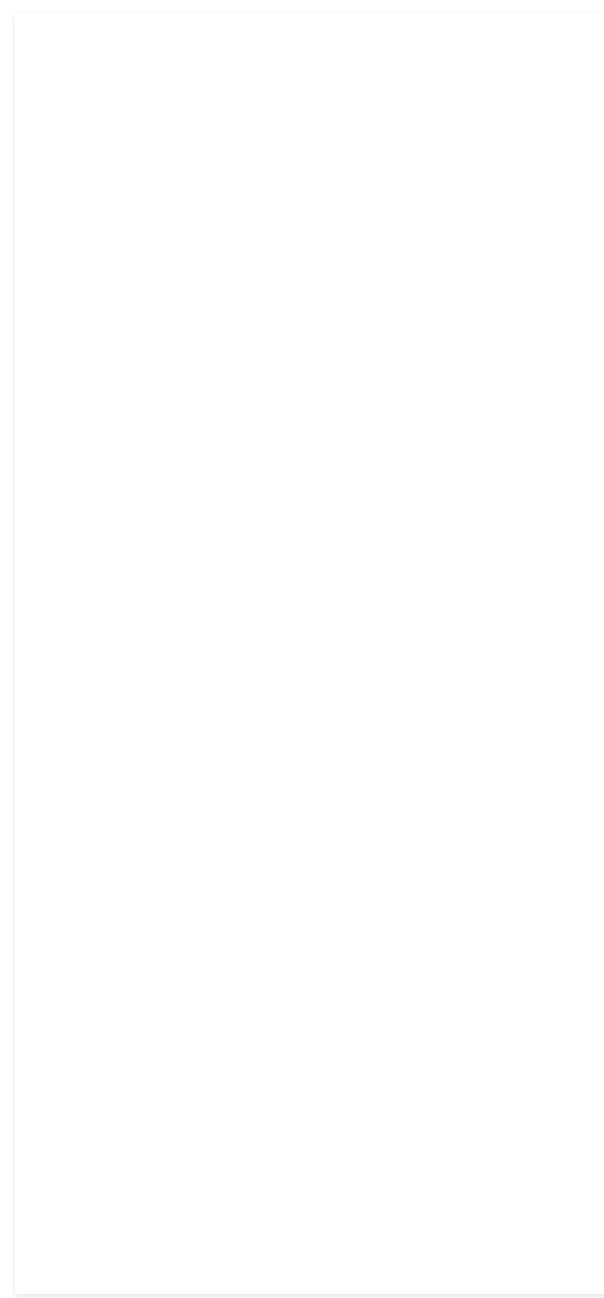
-Udruge jako pozitivno djeluju na korisnike. Nude se sadržaji prilagođeni njihovim mogućnostima, djeca se druže, a roditelji imaju mogućnosti razmijeniti mišljenje sa sebi sličnima – objasnila je.

Kada su pak djeca s teškoćama u pitanju, nemaj usvi iste fizičke mogućnosti za bavljenje određenim sportom. No da je u boćanju svatko dobrodošao potvrdio nam je to i Željko Klepač, trener i igrač u Udruzi Boćarski klub DDZ "Željko Klepač" i predsjednik Hrvatskog saveza boćanja osoba s invaliditetom.

-Boćanje je specifičan sport, namijenjen i onima s najtežim invaliditetom. Uvijek kažem, ako možeš treptati, možeš i boćati. Naši najmlađi klinici imaju 10 godina, a posebnost boćanja je ta da već sa 14 mogu krenuti na ozbiljna natjecanja koja, ako se dalje razvijaju, završe paraolimpijadom – rekao nam je Željko.

U boćanju je već dugi niz godina te se, ispričao nam je, nagledao svega. Odrastanja djece kroz sport, njihovu socijalizaciju kroz zajedničke aktivnosti, kako mnogi od njih izlaze iz svojih zona komfora i postižu izuzetne rezultate.

-U sportu djeca pobjeđuju sram, upoznaju sebi slične, jedni od drugih uče. Pa tu su zajednička slavlja nakon pobjeda, kampovi koje organiziramo. Puno je koristi – zaključio je Željko.

Novac uglavnom odlazi na opremu, a nije ništa manje zahtjevan i odlazak na natjecanja te klub pruža financijsku podršku koliko je to god moguće. Naime, osoba s teškoćama uza se vodi i asistenta i trenera, a to iziskuje veću svotu novca.

Suzana Einbuchler čiji sin Marko trenira boćanje dugih 12 godina za taj sport ima samo riječi hvale. Marko je, objasnila je, kroz njega stekao prijatelje, ali i nanizao sportske uspjehe.

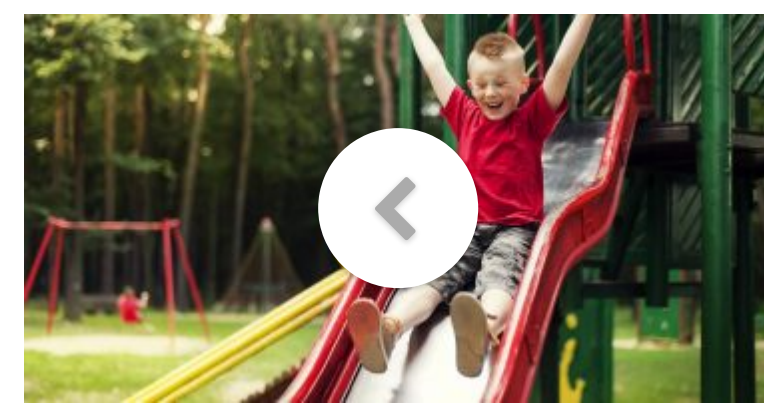
-Sport je u našim životima neprocjenjiva jer Marko je kroz njega mogao iskazati svoje mogućnosti. Ne mogu niti reći kako mu je samopouzdanje naraslo kada se naša vitrina napunila medaljama i peharima - sretno je s nama podijelila Suzana.

foto: AdobeStock

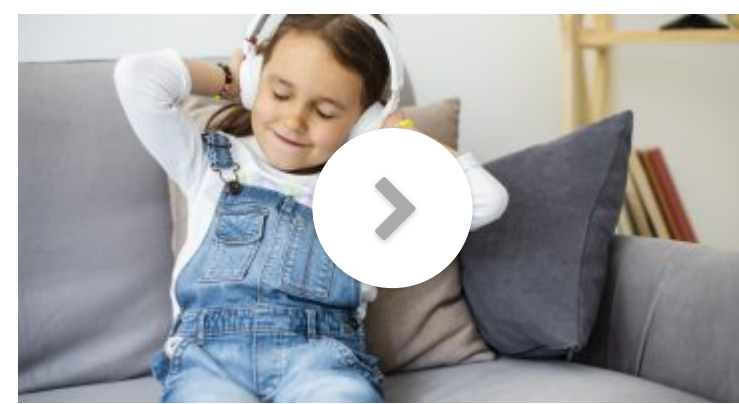
* Ovaj tekst je napisan uz financijsku potporu Agencije za elektroničke medije temeljem Programa ugovaranja novinarskih radova u elektroničkim publikacijama. Dozvoljeno je prenošenje sadržaja uz objavu izvora i imena autora.

#djeca s invaliditetom #djeca s teškoćama #djeca s teškoćama i sport #invaliditet i sport

6 savjeta za roditelje koji imaju djecu s puno energije

Što horoskopski znak vašeg djeteta govori o njegovoj osobnosti

Komentirajte

Prijavljeni ste kao Sanja Bubalo. Odjaviti se?

Vaš komentar

Objavite komentar

Ova web-stranica koristi Akismet za zaštitu protiv spama. Saznajte kako se obrađuju podaci komentara.

script async src="https://pagead2.googlesyndication.com/pagead/js/adsbygoogle.js">